

Zallár Andor
(1928–2006)

Minden ember élete színes és sokrétű, hiszen a család, a sport és sok más elfoglaltság jut osztályrészéül. Legtöbb időt mégis a munkahelyen töltünk, és kinek-kinek a saját akaratán és körülményein múlik, hogy életének ezt a hosszú szakaszát hogyan hasznosítja. Zallár Andor negyven évet töltött a Szegedi Orvostudományi Egyetemen, és műveinek híre, alkotójuk neve külföldön is ismert.

1950-ben kapott az ELTE-n középiskolai földrajz–történelem tanári diplomát, miközben két esztendeig angolt is hallgatott; 1963-ban ugyanott kiegészítő szakon szerzett könyvtárosi képesítést. 1979-ben doktorált, a Szegedi Orvostudományi Egyetem Könyvtárának történetét dolgozta föl disszertációjában. Több mint kétszáz publikációja jelent meg, és miközben negyven éven át munkatársa, illetve vezetője volt az egyetem könyvtárának, „alpművekkel” gazdagította a magyar könyvtártudomány szakirodalmát. Számos elismerése, kitüntetése közül csak néhányat említek meg: az egészségügy kiváló dolgozója (1975), a SZOTE aranykoszorús jelvénye (1980, 1985), Színnyei József-díj (1994), Kanizsa Tivadar Emlékérem (1994), a Magyar Orvosi Könyvtárak Szövetségének emlékérmé (1998), Szent-Györgyi Albert Emlékérem (1999), ELTE aranydiploma (2000).

2006. február 26-án hunyt el.

1954-ben tudományos munkatársként került a Szegedi Orvostudományi Egyetem Könyvtárába. Volt raktáros, könyvkötő, folyóiratos, tájékoztató, gyakorlatilag a könyvtár mindeneként dolgozott. Így, munka közben sajátította el a szakma alapjait. Utána következett az elméleti önképzés a „kis Sallaiból”, majd az ELTE kiegészítő könyvtár szakának elvégzése.

Hamar kiderült számára, hogy a legfontosabb, legfrissebb információk a folyóiratokban találhatóak, tehát feldolgozta az egyetem teljes folyóirat állományát. Ez a műve hat kiadást ért meg, és a legjobb segédlete volt az országos könyvtárközi rendszerben való részvételnek. A kiadványt megkapta az összes orvosi könyvtár, és ennek alapján szolgáltatott a SZOTE könyvtára is.

Zallár Andor az egyik legfontosabb könyvtári munkának a tájékoztatást tartotta, és soha nem engedte, hogy egy-egy kérdés megválaszolatlan maradjon, elsikkadjon. Gyakran személyesen járt utána, és oldotta meg a kérdést.

Feltétlenül szólni kell arról, ahogyan foglalkozott a megyei kórházi könyvtárosokkal. Ismerte őket, számon tartotta munkájukat, törődött a képzésükkel. Rendszeres tájékoztatást adott az Egyetemi Könyvtár fejlesztéseiről, az új beszerzésekről.

A kézikönyvtárban természetesen papír kiadású művek voltak, azonban a '90-es évek elején elsőként vezette be a MEDLINE használatát, az on-line irodalom non-stop szolgáltatását.

Folyamatosan tervezte az új könyvtárat, az új könyvtárépületet, hiszen a rendelkezésre álló hely kicsi volt, elégtelen és méltatlan a Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetem Központi Könyvtárához.

Bibliográfusként elkészítette az egyetemi dolgozók szakirodalmi munkásságát összefoglaló bibliográfiát, az egyetemi évkönyveket, s az egyetem monográfia sorozatát is gondozta. A bibliográfiát „konkrét, megfogható változtathatatlan, idézhető valóság”-nak tartotta. Kiemelendő a Semmelweis-bibliográfia, amely könyv formátumban és digitálisan is tanulmányozható. Mindezek mellett nagy szeretettel és óriási lendülettel kutatta Szent-Györgyi Albert szegedi munkásságát, különösen a Szent-Györgyi-hagyatékot, amelyet személyesen hozott haza az Egyesült Államokból. Közreműködésével jött létre az egyetemen a nagysikerű „Centenárium Kiállítás”. Rendszeresen publikált a Természet Világa, az Orvosi Hetilap, a Fizikai Szemle, valamint Magyar Tudomány hasábjain Szent-Györgyiről.

Végezetül Zallár Andorról, az emberről. Mindig segítőkész volt, vidám, kedves. Jó munkára biztatott bennünket, megcsillantva előttünk annak örömét. Munkássága vége felé Markusovszky szavaival üzent a könyvtárosoknak, amelyet ő is mottóul választott:

„Ha valaki nem lehet a fény forrása, akkor legalább lámpavivőként világítsa meg mások útját”

Vasas Lívია